

PETRA
SOUKUPOVÁ
NEJLEPŠÍ
PRO
VŠECHNY

HOST

NEJLEPŠÍ
PRO
VŠECHNY

PETRA
SOUKUPOVÁ

HOST

NEJLEPŠÍ
PRO
VŠECHNY

Brno 2017

© Petra Soukupová, 2017
Cover art © Tereza Ščerbová, 2017
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-439-2 (PDF)
ISBN 978-80-7577-440-8 (EPUB)
ISBN 978-80-7577-441-5 (MobiPocket)

MY DVA SPOLU

Přijdu ze školy domů a tam mamka odchlupuje tričko takovým tím válečkem.

Ahoj, maminko, řeknu a ona se na mě podívá hrozně naštvaně a řekne: To fakt nevíš, že když dáš kalhoty do špíny, tak musíš vyndat kapesníky? Koukej. A já koukám, všechno černý prádlo s malinkejma kousíčkama papírovýho kapesníku.

Ale já to udělal.

No, neudělal.

Ale od toho jsi přece maminka, abys to po mně zkontrolovala.

A mamka se na mě podívá a už vidím, jak se jí smějou oči, a proto je nejlepší na světě, protože se na mě začne smát a řekne, že to je pravda, ty jsi úplnej génius, co? Ale já vím, že to myslí vážně, že takováhle odpověď se jí líbila, že má ráda, když jsem chytřej, i když si neumím vyhodit papírový kapesník z kapsy.

I když ohledně zapomenutých kapesníků jsi jenom hloupý děcko, dodá a já řeknu, no právě.

A ona válečkuje dál, ale já vidím, že má vztek, podle toho, jak s tím válečkem zachází.

A pak jdu něco vyhodit a v koši je černý oblečení, s těma bílýma dúbkama. Vytáhnu jeden kus, pod tím je totiž další

a ještě jeden, a ten první kus je moje triko s lebkou, chvíli na to koukám, ale pak ho tam hodím zpátky a nahoru hodím kelímek od jogurtu, co jsem právě snědl.

Nebo: Děláme domácí úkoly a já v sešitě vyplňuju, že bratr je někdo, kdo má stejnou mámu a tátu, a že švagr je někdo a tak dále, a najednou mamka zabodne prst do té vedlejší stránky, kde je napsáno „Moje rodina“ a pak: „Moje máma je...“ a prázdný místo, kam jsem napsal „Hana“ a „pracuje jako...“ a prázdný místo, kam jsem napsal „heřka“, a pod tím je „Můj táta je...“ a tam jsem napsal „Jan“ a „pracuje jako...“ a tam jsem napsal „nevím“ a to mi paní učitelka zakroužkovala, jakože jak je možný, že nevím, co dělá můj táta.

Co to je, říká mamka, co to je za příšernou blbost?

Krčím rameny.

Řekls jí něco?

Vrtím hlavou, co bych měl říkat, když opravdu nevím, co dělá můj táta. Nikdo se mě neptal, jak to přesně je, takže jsem to nemohl vysvětlit.

A mamka škrtně celej ten řádek, vlastně ho přeškrtá, že skoro není k přečtení.

Tak, a je to.

Jestli ti něco řekne, tak jí řekni, ať mi zavolá. On není žádná tvoje rodina, copak dneska je to taková samozřejmost, maminka a tatínek? Mamka říká tyhle dvě slova schválně hrozně protivně, co kdybys měl třeba dvě mámy, proč to tisknou, jako kdybysme žili v minulým století, úči...

Dívám se na mamku zmateně, jak jako dvě mámy, nechápu, jak to myslí, teda teď už to samozřejmě vím a třeba Kuba to tak má, jeho mámy jsou lesby.

Mamka se usměje. Dáme si k večeri špagety?

Hana potkala Jana úplnou náhodou, kamarád kamaráda, hluboký oči a krásný tělo, chodil to léto pořád bez trika a byl vtipnej, měl velký kouzlo, choval se k ní jako ke krásně, a pak zas jako by ji neznal, byla mladá, tohle ji přitahovalo, temnej kluk, věčně bez peněz, opilí si slibovali lásku nadosmrti, střízlivej se nikdy neozval, každý to zažil, všichni věděli, že to léto tahle láska nepřežije, ale ona si pořád říkala, že jo, dávali si pozor, ale hodně pili, zpožděná menstruace. Když mu řekla, že čeká dítě, věčně to odkýval, jasně, budou teda spolu, ale pak odjel domů na Moravu a měsíc se neozval, pak se zase objevil, ona nemohla pít, bylo to divný setkání, osm měsíců na to smířit se s tím, že to nevyjde, že je na to sama, všechny ty řeči rodičů a vůbec všech, všechny ty lítostivý pohledy, všechny řeči kamarádek, jaký hry zkoušejí, a jejich účastný pohledy, no jo, ty si teď asi dáváš pauzu. Sama v porodnici, nepřišel, když se měl Viktor narodit, přijel až za pár dní, smrděl chlastem, k miminu byl něžnej, peníze jí dal, tak málo, až to bylo směšný, stejně ho pořád milovala, stejně si pořád myslela, že to nějak půjde, když ho uviděla, ale za tři dny byl zase pryč, první rok Viktorova života pár takových setkání, pořád spolu spali, ta vášeň tam byla, a taky všechny ty rozhovory, co s nima bude, já s tebou nechci žít, nejsi žena pro mě, to naprostý nepochopení, ta největší vzdálenost, jaká může mezi lidmi po sexu být, než jí řekl, že čeká dítě s jinou a budou se brát. Pak mu řekla, že v jejím bytě už přespávat nebude, taky brečela.

Já jsem ti to říkala, řekla jí pak máma.

Ale máš Viktorka, to je hlavní, řekla taky.

Viktor zná jeho jméno a viděl ho v životě celkem třiatřicetkrát, naposledy před půl rokem procházka v březnové

zasněžené Praze podél vody, jeho dvě malé dcery, osmi-
letá a pětiletá, hází labutím staré pečivo. Viktor se jí držel
za ruku, tak moc z toho byl nejistý, jinak už ji za ruku ne-
chytne nikdy, a jak držela tu jeho ručku, cítila takový štěstí,
oni dva jsou jediný, na čem záleží. Přitom si s Janem poví-
dala jako s náhodným dávným známým, což vlastně taky
jsou. Zašli do kavárny a vypili kávu, děti horkou čokoládu.

Jan pracuje jako výzkumný archeolog.

Hana každé jejich setkání potom doma obrečí.

Nebo: v druhý třídě máme napsat něco o svojí rodině.

*Moje rodina je mamka Hana. Je herečka a hraje v divadle
a trochu v televizi. Pak mám babičku a dědu. Bydlí na vesnici.
Děda rád spí a babička peče koláče. Mám ještě tetu a strejdu
a dvě sestřenice, ale jsou to holky, mimina. Chtěl bych zvíře,
ale už mi umřely dva křečky, tak mamka už zvíře nechce.*

*Tátu mám, ale není s náma. Má jinou paní a malý děti,
a mně to nevadí. Není moje rodina.*

Hezký, řekne mamka tak, jako by říkala pavouk.

Vadí ti, že chci pořád zvíře?

To taky. Ten minulej umřel, protožes na něj zapomněl.

Ty taky!

Můj křeček to nebyl, truhlíku.

Neříkej mi truhlíku.

No jo.

mlčíme.

Spíš tam příště o tátovi nepiš nic.

NESTANE SE TO

Viktore, řekla mi mamka, a tak mi říká, když jde o vážný věci. S tebou už to takhle nejde. To říká mamka často. Taky říká, proč jí to dělám, ačkoliv já to samozřejmě nedělám jí. Taky říká, že jestli to takhle se mnou půjde dál, tak se bude muset něco změnit. Co jako změnit, ptal jsem se jednou a myslel jsem, že mamka myslí, že mě dá na jinou školu. To je mi jedno. Hrát online s Ondrou a Karlosem můžu tak jako tak, tak co, a ven pak odpoledne můžeme jít normálně, i když bysme byli na jiný škole.

A mamka na to neřekla nic, protože to nemyslela vážně, ona takovýhle věci říká, protože tohle prostě mají rodiče říkat, i když taková není, si teda myslím, třeba že děti nemají celou neděli ležet na gauči a koukat na filmy a jíst jenom pizzu a k večeri zmrzlinu se šlehačkou, a to s mamkou někdy děláme a je to naše hrozně skvělá chvílka, uděláme si na gauči hnízdo, což znamená z polštářů a dek, a pak si pouštíme jeden film za druhým, jeden vybírám já, jeden ona, ale když vybere něco, co mě nudí, tak to samozřejmě můžeme změnit, nebo si chvíli hraju na kompu a pak se k ní zase vrátím.

Akorát pak někdy večer nemůžu usnout, myslím, že je to tím, jak mi v mozku pořád běží všechny ty filmy a mozek jakoby nemůže usnout, ale mamka říká, že je to tím, že

jsem nebyl vůbec venku a že mám přebytek energie, a že příště, až bude mít volno, půjdeme třeba do bazénu. A pak někdy jdeme do bazénu, kde je to taky super.

Takže dneska pozdě odpoledne, zrovna jsem seděl ve svém pokoji a hrál jsem na kompu a šel jsem se jenom vyčurat, tak jsem viděl mamku, jak sedí v kuchyni u stolu a kouří. Měla otevřené okno a v kuchyni byla zima, mamka skoro nikdy v bytě nekouří, jenom když se něco děje anebo v noci, když já už spím.

Ono je to totiž tak, že mamka přes den moc často v bytě není. Někdy ji nevidím celý den, jenom ráno, když jdu do školy. No ale dneska tu je, protože jí volali ze školy a ona kvůli mně musela zrušit zkoušku, a je našťavaná i kvůli té zkoušce, i kvůli mně.

Tak jsem chtěl jenom zase rychle projít kolem kuchyně pryč, ale mamka típla to cigáro a řekla: Počkej, pojď sem.

A pak vstala, popelník dala za okno a okno přivřela.

Je tady zahuleno, řekl jsem, abych tam nemusel, i když o ten smrad z cigaret mi vůbec nejde, to je mi jedno. Zkoušel jsem kouřit, už víckrát, a nechutná mi to, ale někdy, když mě mamka v noci přijde zkontrolovat, tak voní svojí voňavkou a taky těma cigaretama a to mám rád.

Dobře, tak já jdu za tebou, řekne mamka a jde za mnou.

Sedne si na moji druhou židli u stolu, kterou nikdy nepoužívám a která mi jenom překáží, ale zase na ní sedí návštěva, která se může koukat, jak hraju na kompu. Někdy přijde Ondra nebo třeba Nik.

Tak co mi k tomu řekneš, řekne mamka docela mile. Promiň.

To nestačí, Viktoro. A nestačilo by to, ani kdybys to řekl doopravdy a ne jenom proto, abych tě nechala.

Podívám se na mamku, jak to myslí, nevím, oči se jí nasmějou, ale já se pro jistotu usměju, vím, že se usmívám hezky, vím, že když se tvářím úplně jako blbeček, tak mají dospělí pocit, že jsem hrozně hodnej.

Moc se neusmívej, řekne ale mamka, která to všechno ví. Chápeš, že i bez týhletý věci už jsi měl tu dvojku z chování skoro jistou?

Vím to, a tak neříkám radši nic.

Takže teď už ji prostě máš. V pátý třídě.

Pípne mi čet, trochu se otočím, abych se kouknul, kdo mi píše, a mamka v tu chvíli vstane a vypne mi komp natvrdo, což mě pěkně naštvě.

Ty vole, mami, řeknu, než si uvědomím, že jsem to zase přehnal, a taky jo, mamka mě plácne po tváři, tomu se asi nedá říkat facka, mamka mi neumí dát opravdovou facku, ale o to nejde, sice mě to nebolelo, ale nejsem malej, aby mě mamka fackovala.

Podívám se na ni tak, aby viděla, že jsem fakt dotčenej, ale nevydržím to, mamka se někdy dívá tak hezky, tak měkce, že prostě nemůžu dělat nic. Chvilku se na sebe díváme. Moje mamka je nejkrásnější na světě, a to neříkám jenom proto, že tohle si o svý mámě myslí každý dítě, vlastně je srandovní, že si tohle myslí o svý mámě i Vojta, přitom jeho máma je stará, tlustá a hnusná, ale já to říkám proto, že moje mamka je doopravdy hrozně krásná, protože je mladá a hlavně proto, že je herečka.

Promiň, řekne ona, ale tohle fakt nejde.

Ty taky promiň, řeknu já, aby věděla, že chápu, že takhle s ní mluvit nesmím, i když myslím, že v právu jsem já, a ne ona. Ale řeknu to hrozně opravdovým tónem.

Já už to neudělám.

Prosím tě, neříkej to, když to nemyslíš ani trochu vážně.
Ne, fakt.

Nevím, co mám říct, jasně že už nikdy neudělám, že bysme s Jonášem a Ondrou shodili Martina ze zábradlí, což je věc, kvůli který musela dnes mamka do školy. On totiž Martin spadl dozadu a rozkousl si jazyk a teklo mu hrozně krve, a možná se i uhodil do hlavy, ale to nebylo naschvál. On si začal a já za to nemůžu, že je slaboučkej jak holka, ještě víc než já, a nic nevydrží, tak má teda držet hubu, ale on si na nás dovoluje. Taky je jasný, že ještě udělám moc věcí, který mamku naštvou a učitelky taky.

Viktore, já jsem mluvila s babičkou a už jsme to asi vymyslely.

Jako co?

Jak se řekne babička, tak tam bude nějakej problém, protože s babičkou je vždycky nějakej problém.

Nastoupíš do školy tam.

Kam jako?

Tam, v Rybný.

V jaký Rybný?

No v jaký asi, v naší Rybný, u babičky.

Chvilku nevím, co říct, to je přece nějaká blbost, to nejde, jak bych jako mohl chodit do školy tam, vždyť je to hrozně daleko od Prahy, jak bych tam asi jezdil? Mamka mě vidí, jak se tvářím.

Budeš bydlet u babi, řekne.

Jedna věc je, že bych chodil na jinou školu tady v Praze, a jiná věc je, že bych měl bydlet úplně jinde, asi tak sto padesát kilometrů od Prahy, tam není ani mekáč a ani nic, jsou tam jenom potraviny, nikoho tam neznám a babička nemá dobrej internet a je hrozně přísná a vůbec mě nemá

ráda, a hlavně tam nemám žádný kámoše, takže řeknu mamce, že to teda nikdy.

Už je to domluvený, řekne mamka.

Ne, ne! Nepojedu tam, nikdy a nikdy.

Viki, já na tebe prostě sama nestačím.

Ale dyť já nic nedělám!

Před měsícem jsi v obchodě ukradl sluchátka! A dneska tohle!

Ty sluchátka, to byla taky pěkná nespravedlnost, protože já jsem si je koupil, stály tisícovku a to je hodně, ale přestaly fungovat a ta prodavačka mi je nechtěla vyměnit, tak co jsem měl dělat, mohl jsem si říct mamce o další peníze, ale ta prodavačka se na mě koukala tak, že jsem to v tu chvíli musel udělat, viděl jsem jí v očích, že si myslí, že jsem jenom malej hajzlík, kterej na takový sluchátka nemá nárok. A vzpomněl jsem si, že Ondra říkal, jak je to snadný, že si člověk jenom musí dát bacha, aby ho neviděla ochranka toho obchodu, a že on takhle jednou ukradl nějakou hračku, když byl menší. A tak jsem to udělal, ty sluchátka jsem vybalil z krabice, a pak mě stejně chytil takovej chlapík, kterej tam obhlížel vysavače a vypadal úplně nenápadně, vůbec jsem ho nepodezíral, že by mohl bejt hlídač.

Zkoušel jsem mamce vysvětlit, proč jsem to musel udělat, ale nepochopila to. A ještě mi řekla, že když s těma sluchátkama pořád vztekle házím, tak ať se nedivím, že přestaly fungovat, a pak mi taky zarazila kapesný na čtrnáct dní.

A mezitím ještě ta sova, do háje, Viki, ty jsi jak šílenec.

Musím se pro sebe usmát, protože ta sova byla skvělá, v naší škole je vycpaná obří sova, v takovém výklenku, samozřejmě že ten výklenek je hodně nahoře, takže k tý sově nikdo nemůže, stojí tam s roztaženýma křídly, je

to znak moudrosti. A nedávno se v naší škole něco opravovalo a jednou jsem šel v hodině na záchod, to já dělám často, učitelky si myslí, že jsem možná moc stydlivej nebo divnej, a lidi ze třídy si to myslí taky, ale já hrozně rád chodím tou tichou školou. A jak jdu na ten záchod, tak vidím, že v tom samým patře, kde je ta sova, stojí vysoký štafle. A tak jsem napsal Ondrovi, ať přijde taky, a on po chvíli přišel, úča ho nechtěla pustit, když už jsem byl pryč ze třídy já, tak musel hrozně předstírat, jak se mu chce na záchod. A nejhorší je, že já fakt musím, dodal Ondra, a tak jsem šel s ním a mezitím jsem mu řekl, jak to uděláme, a pak jsme tu sovu vyndali z výklenku, já stál nahoře na štaflích a Ondra o pár stupínek pode mnou a já mu ji podal a pak jsme ji pustili ze čtvrtýho patra v tom prostoru mezi schodištěm, aby letěla. Bylo to vymyšlený, protože tam je na úrovni prvního patra síť, taková jako na ozdobu, jsou tam na ní přidělaný výkresy a nějaký papírový věci, a my jsme si mysleli, že ta síť tu sovu zachytne, ale překvapivě nezachytla, sova tu síť strhla, spadla na zem a rozbila se.

A pak bylo jasný, kdo to byl, i kdybysme to video, jak ta sova letí, na internet vůbec nedali.

Nesměj se, ta blbá sova tam byla skoro sto let, řekne mamka a já v tu chvíli vím, že si rozumíme, že ji to vlastně taky pobavilo, ale protože je dospělá, tak musí dělat, že jsem hroznej, ale stejně se na ni radši podívám smutně.

Mami, že tam nemusím? Že je to jenom sranda?

Chvíli neříká nic. Třeba to jen tak řekla, aby mě postrašila. Což se jí povedlo. I když už několikrát předtím mi říkala, že půjdu na jinou školu anebo že mi najde opravdovou hlídačku, která na mě bude dohlížet, anebo že nechá svý práce v divadle a bude se věnovat jenom mně nebo že

mě pošle do internátní školy, ale to byl jenom vtip a myslím, že nic takovýho už neexistuje.

Že jo, mami?

Musíš.

Maminko... já se budu snažit, fakt, já... třeba nebudu vůbec hrát na kompu.

Dívá se na mě, jenže to slibuju pokaždý. Co mám slíbit jinýho, když nic jinýho nedělám tolik.

Budu zase chodit do toho sboru, zkusím.

Do sboru jsem přestal chodit loni, protože je to hrozně opruz, ale vím, že mamka by chtěla, abych tam chodil, protože zpívám dobře a je škoda to nevyužít, říká ona a všichni souhlasí, že to jo, pokaždý mám sólo na každý školní akci, pokaždý vidím ty pohledy, pokaždý hledám mamku očima, a ona tam někdy není a někdy jo.

A já vím, že mamku hrozně štve, že tu sedím sám všechny odpoledne, teda kromě čtvrtka, to chodíme s Nikem na lezení, ale minule jsme tam nešli, šli jsme jen tak do Stromovky. Přemýšleli jsme, jestli necháme rozjet mince vlakem, ale pak nám to přišlo pro malý děti, tak jsme seděli na opěradle lavičky, plivali na zem a dali si cigaretu, nebo spíš to jenom zkusili, bylo to hnusný, tak jsme si radši koupili a snědli každej dva nanuky.

Mamka zavrtí hlavou. To nemá cenu, řekne. Nech toho, tohle všechno říkáš pořád. A nikdy nic nesplníš. Už je to rozhodnutý, už se o tom nechci bavit.

Já se o tom chci bavit!

Tady ale už není o čem. Takhle to dál nejde, já tě nezvládám, už takhle nemám čas...

Co to znamená už takhle?

No... že na tebe nemám čas, tolik času, kolik bych chtěla.

Ale proč říkáš už takhle?

Mamka zaváhá, mlčí.

Ty někoho máš? zeptám se. Proto na mě budeš mít míň času?

Zavrtí hlavou a udělá takovej ten pohled, jakože úplná blbost, tomu pohledu věřím, kdyby mamka někoho měla, určitě by mi to řekla, řekla mi o Mirkovi i o Tomášovi, když s nima chodila, a řekla mi i potom, když s nima chodit přestala.

Díváme se na sebe, vůbec nechápu, že by mi to mohla udělat, že by mě poslala do blbý vesnice, kde jsou samí cizí lidi, k babičce, která mi taky připadá cizí.

Mami, ale já to tam nesnáším.

Vrtí hlavou. Jenom jsme tam málo jezdili.

No právě!

Viki, já vím, že se teď zlobíš. Ale já už fakt nevím, jak to udělat jinak. To bude dobrý. Uvidíš, že to zvládneme.

Ale já nejedu, řeknu a otočím se od ní, nasadím si svoje starý sluchátka a zapnu komp, aby věděla, že už se s ní o tom dál bavit nebudu, ale je mi trochu divně, protože ona je dneska jiná, divná, jako by se něco změnilo, jako kdyby moje mamka byla najednou tak nějak daleko.

Ona tam ale dál sedí, docela dlouho se vydržím nepodívat, co dělá, ale když pořád neodchází, tak se otočím, sedí tam a hrozně se snaží nebrečet. Rozbrečím se taky.

A najednou cítím, že se nemůžu nadechnout, a to se mi stává, jenom když jsem v hrozným stresu, vím, že to přejde, ale v tuhle chvíli se o tom nedá přemejšlet, já popadám dech a hrozná panika, mami, mami, a mamka mě chytne a říká, dýchej, v klidu dýchej, a drží mě a já po chvílce cítím, že už se zase můžu nadechnout a že je to dobrý.

Mami, já nikam nepojedu, že ne?

Ještě chvílku mě drží, pak vstane.

Musím jít do divadla, už takhle jsem to všem zkomplikovala.

To není divný, co teď říká, to je naopak úplně normální, že prostě musí jít. Přesto jdu za ní a sleduju ji, jak si bere do kabelky jablko a nějaký papíry, jak si namaluje rtěnkou pusu a jak si obléká kabát a šálu a boty.

Ale mně je špatně!

Jak špatně?

Nevím, je mi blbě od žaludku.

Jedl jsi?

Pokrčím rameny, nemyslím, že mám hlad, je mi blbě z toho, že mi mamka řekla takovou věc.

Tak se najez.

To není z hladu! zakřičím na mamku.

Miláčku, tak se uklidni. Znovu mě obejmeme. Vem si něco k jídlu a ničeho se neboj.

Jak se nemám bát?

Nevím, myslí na to, jak se nebojíš, když děláš nějakej průser, třeba.

Odtáhnu se od ní. Už jsem zase naštvanej, ne smutnej.

Lepší?

Ne! řeknu schválně.

Až budeš v divadle, tak se zase budu dusit, řeknu taky schválně, aby věděla. Podívá se na mě shovívavě. Kocourku, nech toho.

A dál pokračuje v těch přípravách na odchod. V tu chvíli ji nenávidím, jak si klidně jde pryč.

Podívá se na mě a chce odejít v dobrým a asi udělat nějakej fór, třeba mi otisknout pusu na čelo, ale já udělám

krok dozadu. Doufám, že se na ni koukám tak, aby bylo jasné, že ať řekne cokoliv, tak je to jedno, úplně jedno, protože já tam chodit nebudu.

Přijdu pozdě. K večeri si objednej pizzu, chceš?

Chci, ale vím, že dneska je to ještě víc cena z lítosti.

Pusu si nedáme, nejsem malej. Slyším, jak na chodbě klapě podpatkama a pak nastupuje do výtahu. Zvuk, jak odjíždí výtah. Někdy se koukám oknem, jak mamka odchází ulicí. Někdy se otočí a zamává mi. Dneska to teda ale schválně neudělám a jdu rovnou ke kompu.

Najednou, nevím přesně proč, musím vstát a podívat se z okna, abych mamku viděl, aspoň v dálce, najednou mi to připadá nejdůležitější na světě. Vrhnu se k oknu, ale ona už je pryč.

Běžím do chodby, obuju si boty na ven a bez bundy běžím k tramvaji. Ale mamku už nezahlídnu. Zase nemůžu dýchat, ale teď je to tím, že jsem běžel moc rychle.

Vrátím se domů a pustím si na kompu první věc, co mám na youtube. Jenom aby nebylo ticho. Pak hraju dál, až do devíti.

Potom sním balíček sušenek a zapiju to mlíkem. Je mi zase trochu blbě, ale to je tím, že jsem v bytě sám. I když si nechám všude rozsvíceno a taky hraje televize, cokoliv, aby tu nebylo ticho, a nemusím si čistit zuby a můžu bejt vzhůru, do kolika chci, i tak mám radši večery, kdy tu mamka je.

Ale teď jdu hrát. Přihlásím se na čet. Ondra se ptá, co je, kde jsem tak dlouho. Nic mu neřeknu. Protože nevěřím, že se to stane.

V ten moment, kdy se zabouchnou dveře, se Hana chce otočit, vrátit se a říct mu, že nikam nepojede, že ho přece nedá,